

Stankovics Marianna

DISZTÓPIA

egymást roncsolók
az átlátszó pince-mélyben
tépőfogsoruk
talán a másik hiánya
a szobákban
botladozó, tanácstalan lelkek
rakodnak, keresgélnek
ajtajuk zárva
szívük későre jár
kint hízott férfiak nők
a holdat kolbásszal eszik
reggelig
talán meg is zabálják
kártyáik és a zsetonok
a semmibe csúsznak
a rulettasztal négy sarkán
a hegyeket már zsákokba tolják
elégnek mint majd a kontinensek
a halott erdőkről elnevezett
krematóriumokban
ott az évszakok
csak a kéményeket összekötő
fulladt transzparenszek
a lépcsők önmagukat visszabontó hálók
csomóikban halott molekulák

Magyar Műhely, 2021/1.